

MEVLİD-İ NEBİ



Habeş kralının Yemen valisi Ebrehe Kabeyi yıkmak ve ticaret merkezini Yemen'e kaydırmak için büyük bir ordu ile Mekke'nin kapısına dayanmıştı. Mekke'nin ulularından Abdulmuttalip, Ebrehe'nin gasbettiği develerini istemek için huzuruna çıkınca "Ben de seni Mekke'ye saldırmamam Kabe'yi yıkamamam için benim huzuruna geldiğini sanmıştım oysa sen develerini istiyorsun" diyerek şaşkınlığını izhar edince "Ben develerin sahibiyim onları istiyorum. Kabe'nin sahibi ise Allah'tır ve O, onu koruyacaktır" demişti. Evet dediği gibi de oldu ve Allah, Ebabil Kuşlarını göndererek Ebrehe'nin ordusunu yenilmiş ekine çevirdi. Evet Mekke tahrip edilmemeliydi. Çok yakında kutlu bir misafiri ağırlayacaktı. Alemlere rahmet olacaktı o misafir. İnsanları karanlıktan aydınlığa, zulümden adalete, cehaletten marifete, esfel-i safilinden eşrefi mahlukata çıkaracaktı. Putları kıracak, kabilecilik asabiyeti yerine İslam kardeşliğini, batılın yerine hakkı tesis edecekti. Adalet terazisi kuracak, zalimden mazlumun hakkını alacak, yetimi, öksüzü, düşkünü koruyacaktı. Tarihler, miladi 20 Nisan 571'i gösterdiğinde güneşten önce o doğacaktı Mekke'nin üzerine. Doğumu Abdulmuttalib'in evine neşe getirirken batılın sütunlarını devirmiş, ateşini söndürmüştü. O alemlere rahmet olacaktı ama kendisi doğduğu zaman baba nimetinden mahrum olarak doğacaktı. Çünkü babası Abdullah daha o doğmadan vefat etmişti. Evet o bu fani dünyaya gözlerini yetim olarak açmıştı. Allah'ı Teala bu gerçeği "O, seni yetim bulup barındırmadı mı?" (Duha Suresi 6. ayet) ayetiyle tüm zamanlara ilan etmişti. Anne nimetinden de mahrum kalması çok uzun sürmedi. Altı yaşına geldiğinde artık hem yetim hem öksüzdü. Sonra ona Muhammed ismini veren dedesi Abdulmuttalib kol kanat gerdi. Fakat bu da iki yıldan uzun sürmedi. Abdulmuttalip vefat etmeden önce oğulları içerisinde parası az ama merhameti çok olan Ebu Talib'e emanet etti onu. Muhammedü'l-Emin evlenip de Haticesine kavuşuncaya kadar amcası Ebu Talib'in yanında geçirdi çocukluğunu, gençliğini. Hanımı Hatice ile mutlu mesut 15 yıl yaşadıktan sonra artık insanlığın beklediği son peygamber oldu Cebrail'in Rabbinden getirdiği "Yaratan Rabbinin adıyla oku" nidasıyla. Alemlere rahmet olmak için zahmet üstüne zahmete katlanacaktı Ebu'l-Kasım. Evet o artık sadece Mekke'nin, Hatice'nin değil tüm insanlığın bir değeriydi. O insanları şefkate, rahmete, hakka, adalete çağırdıkça onlar alay edecekler, sövecekler, yollarına diken döneceklerdi. Ve nihayet onu doğduğu, çocukluğunu ve gençliği geçirdiği, evlendiği, ilk vahiy aldığı Mekke'sinden çıkaracaklardı. Çıkacaktı ama nereye? Taif olabilir mi diye düşünürken taşlanarak kan revan içerisinde zor kurtuldu Taifli gaddarların elinden. Mekke'sine bile bir müşriğin himayesinde girebildi. Alemlere rahmet olarak gönderilen bu kutlu insan ile birlikte ona inanalara 3 yıl aç susuz bırakılmak reva görüldü. Bu boykot yıllarının sonunda kendisine en çok destek veren Haticesini ve Amcası Ebu Talib'i kaybederek hüznün yılını yaşadı. Şimdi ne yapsın nere gitsin? Rabbi onu elbette yalnız bırakmayacaktı hicrert esnasında sığındığı mağarada bırakmayacağı gibi. Yesrib'i ona yar etti. Yesrib önce Medinetü'n-Nebi sonra Medine oldu. Kıyamete kadar tüm dünyaya insanlığı öğretecek olan Medeniyetin şehri. Peygamberimiz Medine'de İslam devletinin temellerini atarken, müşrikler boş durmuyordu yine. Çünkü batılın karakterinde vardı baskı ve zulüm. Fakat Allah her zaman haktan, adaleten olanlardan yanaydı. Bu yüzden Allah melekleriyle destekledi kutlu nebisini Bedir gazvesinde ve kendilerinden daha donanımlı ve sayıca üç kat fazla olan düşmanı hezimete uğrattı. Bugünler insanlar arasında dönecekti. Bu dünya imtihan dünyasıydı. Galip de olunabilirdi mağlupta. Galipken müslümanlar nasıl davranmalıydı mağlupken müslümanlar nasıl davranmalıydı bunun öğretilmesi gerekiyordu. Nihayetinde komutanları olan peygamberlerinin sözüne uymayınca Uhud'da mağlubiyet gelmişti. İslam toplumu diğer şehitlerle birlikte Peygamberimizin amcası Allah'ın arslanı lakaplı Hz. Hamza da şehit olmuştu. Sonrasında elleriyle yetiştirerek davetçi olarak gönderdiği sahabesinin Bi'r Maune ve Reci mevkilerinde haince pusuya düşürülerek şehit edilmelerinin acısını yaşadı. Anlaşma yaptığı yahudi kabilelerinin ihanetlerini gördü hem de en zor zamanda Hendek Gazvesinde savunma savaşı verirken. Fakat Allah nurunu tamamlayacaktı. Peygamberimiz ve müminler zorla çıkarıldıkları Mekke'yi kan dökmeden fethetmişlerdi. Artık İslam fevc fevc yayılıyor insanlar kabileler halinde İslama koşuyorlardı. Bu yeterli değildi Çünkü O bütün insanlığa peygamber olarak gönderilmişti. Onun için diğer devletlerin krallarına İslama davet mektupları gönderdi. Yaşı ay yılına göre 63'e yaklaşırken insanlığa bildireceği mesajlar da tamamlanmıştı. Vefat etmeden önce yaptığı son tavsiyelerde kadınlar ve köleler hakkında Allah'tan

korkmalarını tavsiye ediyordu. Davet gelip bu dünyaya veda ederken sarılmaları halinde insanlığı iki dünyada da bahtiyar edecek iki emenet bırakıyordu: Allah'ın kitabı Kur'an ve onun nasıl hayata geçirileceğini öğreten Sünnet-i Nebi.